

Ο Φιλαράκος μεγάλωσε γρήγορα. Δεν ήταν πια ένα χαριτωμένο αδέξιο κουταβάκι, αλλά ένα πλάσμα με ασυνήθιστη ομορφιά, χάρη και δύναμη, που το γνώριζαν και το αγαπούσαν όλοι στο πάρκο. Μέσα σ' ένα χρόνο είχαν βρει το μικρό σπίτι που έψαχναν, με ένα μαντρωμένο κήπο στο πίσω μέρος. Ήταν πιο κοντά στο πάρκο, αλλά λίγο πιο μακριά απ' το σχολείο. Δεν είχε όμως σημασία. Ο πατέρας του Πάτρικ, όπως πάντα, τον άφηνε στη γέφυρα του ποταμού, κι αυτός έπαιρνε το ίδιο μονοπάτι που περνούσε δίπλα από το εργοστάσιο με τη γλυκόξινη μυρωδιά, ανέβαινε τα σκαλιά και έβγαινε στο δρόμο όπου περίμενε ο Δερβέναγας με την ταμπέλα του σαν τεράστιο γλειφιτζούρι.

Από τότε που ο κύριος Μπουτς είχε πει εκείνο το ψεματάκι πως τον είχε δήθεν βοηθήσει να βγει από το ποτάμι, ο Πάτρικ έκανε ό,τι μπορούσε για να τον αποφεύγει. Αλλά έπρεπε κάθε μέρα να διασχίζει το δρόμο και, όταν το έκανε, ο κύριος Μπουτς πάντα τον περίμενε με κάποιο κρύο αστείο για το συμβάν. «Δεν είχε σκυλιά σήμερα στο ποτάμι, Πάτρικ;» ή «Δεν είχαμε σήμερα πρωινό μπανάκι, Πάτρικ;» Και κάθε φορά τον περνούσε απέναντι γελώντας τρανταχτά.

Στο σχολείο ακόμα μιλούσαν για τη Μεγάλη Διάσωση των Κουταβιών. Όλοι είχαν γράψει εκθέσεις γι' αυτή και είχαν φτιάξει ζωγραφιές. Οι ζωγραφιές ακόμη κρέμονταν στον τοίχο στον μπροστινό διάδρομο, μαζί με όλα τα αθλητικά κύπελλα και τις σχολικές φωτογραφίες, καθώς και ένα απόκομμα από την πρώτη σελίδα μιας τοπικής εφημερίδας, υπογραμμισμένο και σε μεγέθυνση για

να μπορούν όλοι να το διαβάσουν. «Βουτιά του Πάτρικ για κουτάβια» ήταν ο τίτλος του άρθρου, και από πάνω υπήρχε μια φωτογραφία του Πάτρικ, με το Φιλαράκο στην αγκαλιά, τον κύριο Μπουτς και την κυρία Μπράιτγουελ πλάι του, και μια ντουζίνα παιδιά τριγύρω τους, όλοι να χαμογελάνε στη μηχανή – εκτός από τον Τζίμμυ Ρίνγκτον, ο οποίος δε γρούλιζε βέβαια, αλλά πάντως δεν ήταν χαμογελαστός.

Η λάμψη της αίγλης περιέβαλλε τον Πάτρικ όλη αυτή τη χρονιά, πράγμα βέβαια που απολάμβανε. Κανένας πια δεν τον φώναζε άχρηστο. Κανένας δεν τον κοροΐδευε. Έτσι, αυτή την εποχή μερικές φορές ανυπομονούσε να πάει σχολείο. Το μικρό γκρέιχαουντ είχε αλλάξει εντελώς τη ζωή του, και στο σχολείο και στο σπίτι. Ο Φιλαράκος βρισκόταν κάθε απόγευμα μαζί με τη μητέρα του έξω από το σχολείο και τον περίμενε. Έτσι, όλοι τον κανάκευαν και τον χαϊδολογούσαν. Ίσως γι' αυτό δεν ξεχάστηκε ο θρύλος της Μεγάλης Διάσωσης των Κουταβιών – μιας και ο Φιλαράκος βρισκόταν εκεί κάθε μέρα για να τους τον θυμίζει. Ακόμα και οι δάσκαλοι φαίνονταν να τον αγαπάνε. Ιδιαίτερα η κυρία Μπράιτγουελ έκανε σαν παιδί όταν τον έβλεπε, και του Πάτρικ του άρεσε πολύ αυτό – τον έκανε να αισθάνεται πολύ ξεχωριστός.

Αυτό που δεν του άρεσε τόσο πολύ ήταν που ο Δερεβέναγας τώρα διέδιδε ότι είχε πηδήξει και ο ίδιος στο ποτάμι για να βοηθήσει να σωθεί ο Φιλαράκος. Ακόμα χειρότερα, προσπαθούσε να πείσει τη μητέρα του Πάτρικ να τον βάλει να τρέξει στις κυνοδρομίες, αφού ήταν τόσο καλό γκρέιχαουντ, που ήταν κρίμα να το έχουν μό-

νο για κατοικίδιο. Έλεγε σε όλους πως ο σκύλος αυτός ήταν γεννημένος για πρωταθλητής. Αυτό βέβαια πρόσθετε λάμψη στο θρούλο, και ήταν ένας θρούλος που άλλαζε. Στην αρχή, ο αστέρας του θρούλου ήταν ο Πάτρικ, τώρα όμως ήταν ο Φιλαράκος. Τον Πάτρικ δεν τον πείραζε καθόλου αυτό. Το αντίθετο. Γι' αυτόν έτσι κι αλλιώς το αστέρι ήταν πάντα ο Φιλαράκος. Κάθε φορά που ο Πάτρικ έβγαινε απ' την πόρτα του σχολείου και τον έβλεπε να τον περιμένει, φούσκωνε από περηφάνια.

Ιστορίες ακούγονταν στο σχολείο –τις διέδιδε κυρίως ο κύριος Μπουτς– πως είχαν δει το Φιλαράκο να τρέχει στο πάρκο και ότι κανένας δεν είχε ξαναδεί σκύλο να τρέχει τόσο γρήγορα. Όλοι ήξεραν πως ο Πάτρικ και ο Φιλαράκος είχαν γίνει αχώριστοι, και πως ο Πάτρικ δε χρειαζόταν πια να τον κρατάει με λουρί, ούτε να του φοράει φίμωτρο, αφού στο δρόμο ο σκύλος περπατούσε ακριβώς δίπλα στο αφεντικό του, με το κεφάλι του κολλημένο στο πόδι του. Πιστός και αφοσιωμένος σαν φύλακας, ο Φιλαράκος γινόταν προστατευτικός και άγριος στη στιγμή, αν αισθανόταν πως οποιοσδήποτε, άνθρωπος ή σκύλος, απειλούσε τον Πάτρικ. Τα ήρεμα μάτια του άστραφταν, οι τρίχες στη ράχη του ορθώνονταν, και κάθε μυς στο κορμί του άξαφνα έσφιγγε και τεντωνόταν, έτοιμος να τιναχτεί σαν ελατήριο. Αλλά δε χρειαζόταν παρά μια λέξη ή μια ματιά του Πάτρικ για να ηρεμήσει αμέσως. Πέρναγαν τόσον καιρό μαζί, που τώρα πια φαινόταν ο ένας να καταλαβαίνει τον άλλον από ένστικτο, κι έτσι στο πάρκο ο Πάτρικ δε χρειαζόταν ποτέ να σφυρίζει ή να φωνάζει το Φιλαράκο. Ερχόταν πάντα μόνος του.

Στο σπίτι αλλά και στο σχολείο, όλοι έβλεπαν πόσο χαρούμενος ήταν ο Πάτρικ από την ημέρα της Μεγάλης Διάσωσης των Κουταβιών. «Λιγότερο αγχωμένος, λιγότερο απόμακρος, πιο ανοιχτός, με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση» έγραψε η κυρία Μπράιτγουελ στον έλεγχό του. Και ήταν αλήθεια. Ο Πάτρικ γελούσε περισσότερο αυτό τον καιρό, έκανε πιο πολλές παρέες. Σε όλες τις εκθέσεις που έγραφε στο σχολείο, με κάποιον τρόπο κατάφερε να μπλέξει ένα σκύλο, συνήθως γκρέιχαουντ. Αλλά τον κύριο Μπάτεργουορθ δεν τον ένοιαζε. Ο Πάτρικ τώρα έγραφε σελίδες ολόκληρες αντί για μια δυο προχειρογραμμένες παραγράφους. Στις περισσότερες ζωγραφίες που έκανε, κάπου θα έβρισκες ένα γκρέιχαουντ. Και οι τοίχοι στο δωμάτιό του ήταν γεμάτοι ζωγραφιές και φωτογραφίες του Φιλαράκου.

Ο Πάτρικ ξόδευε όλο τον ελεύθερο χρόνο του και όλο το χαρτζιλίκι του γι' αυτόν. Όποτε πήγαινε στα μαγαζιά, του έφερε στο σπίτι λιχουδιές και μπισκότα. Γυάλιζε την ταμπελίτσα με το όνομά του και τον βούρτσιζε κάθε απόγευμα· μέχρι που μερικές φορές τού βούρτσιζε και τα δόντια για να μη μυρίζει η αναπνοή του! Πρόσεχε το φαγητό του Φιλαράκου να είναι όπως ακριβώς του άρεσε, αλλά ποτέ δεν καθόταν να τον βλέπει να τρώει – ο Φιλαράκος προτιμούσε να τρώει μόνος του. Έτσι του έδινε ένα χάδι και τον άφηνε στην ησυχία του. Κανέναν δεν πείραζε που ο Πάτρικ δεν είχε άλλο πράγμα στο μυαλό του εκτός απ' αυτόν, γιατί ήταν φανερό πως ήταν χαρούμενος.

Είχαν όλοι βουλευτεί στο καινούριο τους σπίτι, εκτός

από το Φιλαράκο που δε χωρούσε πια στο καλάθι του – είχαν υπολογίσει λάθος το πόσο μεγαλόσωμος και ψηλός θα γινόταν. Αλλά δε χρειάστηκε να αγοράσουν άλλο, γιατί τώρα πια είχε κάνει κατάληψη στον καναπέ. «Σκύλο-καμηλοπάρδαλη» τον έλεγε ο πατέρας του Πάτρικ. Τη μητέρα του δεν την ένοιαζε και πολύ, γιατί ήταν καθαρός. Δεν άφηνε τρίχες και δε λέρωνε το σπίτι με χώματα από τον κήπο ή το πάρκο. Μερικές φορές έκρυβε κόκαλα κάτω από τα μαξιλάρια του καναπέ, αλλά συνήθως τα έβρισκε ο Πάτρικ και τα πέταγε, πριν τα ανακαλύψει η μητέρα του.

Ο Φιλαράκος απολάμβανε να χουζουρεύει όλη μέρα στον καναπέ περιμένοντας να φέρουν τον Πάτρικ από το σχολείο, περιμένοντας με ανυπομονησία την καθημερινή του βόλτα στο πάρκο. Περιπατούσαν μαζί μέχρι το αγαπημένο τους παγκάκι, στο ψηλότερο σημείο του πάρκου. Από κει ο Πάτρικ μπορούσε να βλέπει το Φιλαράκο να τρέχει, όπου και να πήγαινε. Μόλις έβρισκε το ρυθμό του, αυτός ο «σκύλος-καμηλοπάρδαλη» μεταμορφωνόταν σε «σκύλο-τσιτάχ», και ο κόσμος στεκόταν και τον χάζευε καθώς περνούσε από μπροστά του και εξαφανιζόταν σαν αστραπή. Πού και πού κάποια σκυλιά προσπαθούσαν να τρέξουν μαζί του, να τον φτάσουν, αλλά κανένα δεν είχε ούτε την ταχύτητα ούτε την αντοχή για να τον παραβγεί για πολύ. Ήταν πιο γρήγορος και πιο έξυπνος από όλα. Είχε την ευελιξία της γαζέλας και το διασκελισμό της αντιλόπης. Και ο Πάτρικ πάντα τον περίμενε να γυρίσει στο παγκάκι.

Κάθε φορά που ο Πάτρικ τον παρατηρούσε να τρέ-

χει, αισθανόταν ένα ρίγος να διαπερνάει το κορμί του. Και όταν ο Φιλαράκος ερχόταν σαν βολίδα κοντά του, ένα κύμα περηφάνιας και άγριας χαράς τον πλημμύριζε, και μια κραυγή θριάμβου ανέβαινε στα χείλη του, που πολύ συχνά άφηνε να του ξεφύγει. Ο Φιλαράκος στεκόταν για να πάρει μια ανάσα, κολλώντας επάνω του και χώνοντας τη μουσούδα του στα χέρια του για ασφάλεια και γαλήνη. Αλλά αργά ή γρήγορα θα έβλεπε κάποιο κοντοπόδαρο τεριέ να περνάει τρέχοντας, ή κανένα κοράκι να προσγειώνεται εκεί κοντά, ή την ουρά κάποιου σκίουρου να κουνιέται στο χορτάρι, και τότε θα έφευγε πάλι σαν πύραυλος. Ο Πάτρικ ήξερε πως του άρεσε να τα παίρνει στο κυνήγι, αλλά μόνο σαν παιχνίδι. Ποτέ δε χρησιμοποίησε τα μεγάλα δόντια του για να σκοτώσει. Είχε τα δόντια του μόνο για να χαμογελάει, αλλά τα κοράκια και οι σκίουροι πού να το ξέρουν;

Κάνα δυο φορές είχε ανέβει στο πάρκο και ο κύριος Μπουτς για να δει το Φιλαράκο να τρέχει. Τον έβγαζε μάλιστα και φωτογραφίες, και του Πάτρικ δεν του άρεσε καθόλου αυτό. Θεωρούσε ότι ο Δερβέναγας έπρεπε πρώτα να τον ρωτήσει, αλλά δεν το έκανε. Στο πάρκο έρχονταν μερικές φορές και κάποιοι φίλοι του Πάτρικ από το σχολείο, μεταξύ τους και ο Τζίμμυ Ρίνγκτον, για να παίξουν ποδόσφαιρο. Αλλά όταν άρχιζε ο Φιλαράκος τον καλασμό, σταμάταγαν αμέσως το παιχνίδι και στέκονταν και τον χάζευαν με το στόμα ανοιχτό. Όπως και ο Πάτρικ, κοιτούσαν με κομμένη την ανάσα από θαυμασμό το Φιλαράκο να πετάει πραγματικά πάνω από το έδαφος. Ήταν δυνατός, ήταν πανέμορφος, ήταν καταπληκτικός.

Όμως την ημέρα που συνέβη –ο Φιλαράκος πρέπει να ήταν τότε δεκαοχτώ περίπου μηνών– οι δυο τους ήταν σχεδόν μόνοι στο πάρκο. Κι αυτό γιατί, όταν έφτασαν εκεί, ήταν πιο αργά απ’ ό,τι συνήθως, κόντευε να βραδιάσει. Η μητέρα του Πάτρικ τον είχε βάλει να τελειώσει πρώτα όλα του τα μαθήματα. Έτσι ο Πάτρικ δεν ήταν στα κέφια του, και όσο ανέβαιναν προς το λόφο έλεγε τα παράπονά του στο Φιλαράκο. Όμως η διάθεσή του έφτιαξε όταν είδε πως είχαν έρθει τα χελιδόνια και φτερούγιζαν χαρούμενα πάνω απ’ το χορτάρι. Τρελαινόταν να τα βλέπει, και ήξερε πως ο Φιλαράκος τρελαινόταν να τα κυνηγάει. Έτσι παραξενεύτηκε που αντί ο Φιλαράκος να αρχίσει το κυνήγι στεκόταν πλάι του κοιτώντας τον στα μάτια και γλείφοντας νευρικά το μουσούδι του.

«Τρέξε, Φιλαράκο» είπε ο Πάτρικ. «Τι έπαθες; Τρέχα! Πιάσ’ τα! Κυνήγα τα!»

Αλλά ο Φιλαράκος δεν έκανε βήμα. Ένα σιγανό γρύλισμα έβγαινε από το στόμα του, πράγμα ασυνήθιστο γι’ αυτόν. Τα αυτιά του ήταν τραβηγμένα πίσω και το κορμί του έτρεμε ολόκληρο.

«Εντάξει, εντάξει» του είπε ο Πάτρικ χαϊδεύοντάς τον για να ηρεμήσει. «Είναι λίγο πιο σκοτεινά, αυτό είναι όλο. Μη φοβάσαι. Έχει ένα σωρό μυρωδιές να ακολουθήσεις. Τρέχα». Έσκυψε και τον φίλησε απαλά στο κεφάλι. «Πίστεψέ με, τίποτα δεν είναι. Θα είσαι μια χαρά. Φύγε! Τρέξε!»

Ο Φιλαράκος τον κοίταξε άλλη μια φορά για να πάρει κουράγιο. Εκείνη τη στιγμή ένα χελιδόνι πέρασε ξυστά πάνω από τα κεφάλια τους και έκανε βουτιά πάνω

από το γρασίδι – σαν να πείραζε το Φιλαράκο, σαν να τον κοροΐδευε. Ο Φιλαράκος δε δίστασε καθόλου. Ρίχτηκε πίσω από το χελιδόκι, πηγαίνοντας όλο και πιο γρήγορα με κάθε διασκελισμό, με το λαιμό του τεντωμένο, ακολουθώντας κάθε στροφή και κόλπο του πουλιού. «Είσαι τόσο όμορφος» ψιθύρισε μαγεμένος ο Πάτρις. Μετά το φώναξε δυνατά για να το ακούσει όλος ο κόσμος. «Είσαι τόσο όμορφος! Ο πιο όμορφος του κόσμου!» Παρακολούθησε το Φιλαράκο να κατεβαίνει τρέχοντας το λόφο και μετά να εξαφανίζεται ανάμεσα στα δέντρα. Ήταν ο δρόμος που έπαιρνε συνήθως, η αγαπημένη του διαδρομή. Θα έκανε το γύρο της λίμνης κάνοντας τις πάπιες να σκορπιστούν και τρομάζοντας τις χήνες, και μετά, τρέχοντας ανάμεσα απ' τα δέντρα, θα ανέβαινε καλπάζοντας το λόφο και θα γύριζε στον Πάτρις. Λίγα λεπτά αργότερα, ο Φιλαράκος δεν είχε ακόμα επιστρέψει. Αυτό ήταν λιγάκι ασυνήθιστο, αλλά ο Πάτρις δεν ανησύχησε. Ίσως ο Φιλαράκος να είχε μπερδευτεί μέσα στο σκοτάδι που έπεφτε, σκέφτηκε. Έτσι του σφύριξε και τον φώναξε. Αλλά τα λεπτά περνούσαν κι αυτός δεν ερχόταν, και ο Πάτρις κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Στο μυαλό του ξεπήδησαν οι χειρότεροι φόβοι του. Ο Φιλαράκος περιπλανιόταν χαμένος στους δρόμους. Τον είχε χτυπήσει αυτοκίνητο, τον είχαν κλέψει, είχε πνιγεί, τον είχε κατασπαράξει άλλος σκύλος, τον είχαν δηλητηριάσει. Όσο δυνατά κι αν φώναζε ο Πάτρις, όσο κι αν σφύριζε, σκύλος δε φαινόταν πουθενά στο μισοσκοτάδο. Δεν άκουγε κανένα γάβγισμα, παρά μόνο το μακρινό βουητό από την κίνηση.

Ο Πάτρικ άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας το σκοτεινό λόφο, ακολουθώντας την πιθανή διαδρομή του Φιλαράκου, ανάμεσα στα δέντρα, γύρω από τη λίμνη, και μετά πάλι πάνω στο λόφο προς το παγκάκι, σταματώντας εδώ κι εκεί για να τον φωνάξει, να αφουγκραστεί, να ψάξει. Δεν μπορούσε πια να του σφυρίζει, καθώς τα δάκρυα τον έπνιγαν. Δεν έβλεπε ψυχή στο πάρκο, δεν υπήρχε κανένας σκύλος, μόνο οι σκοτεινές σιλουέτες από τις πάπιες και τις χήνες που κολυμπούσαν στα μαύρα νερά της λιμνούλας.

Ο Πάτρικ συνειδητοποίησε τότε πως χρειαζόταν βοήθεια. Έτρεξε σπίτι του όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Η μητέρα του και ο πατέρας του πήγαν στο πάρκο αμέσως. Ολόκληρη τη νύχτα έψαχναν και οι τρεις όλη την περιοχή με φακούς, φωνάζοντας και ξαναφωνάζοντας, μέχρι που κατάλαβαν πως ήταν μάταιο να συνεχίσουν. Είχε πια ξημερώσει όταν γύρισαν στο σπίτι τους, όλοι με την κρυφή ελπίδα πως ίσως ο Φιλαράκος να είχε βρει μόνος του το δρόμο για το σπίτι. Τίποτα. Ο Πάτρικ κάθισε στο πλατύσκαλο κρατώντας το κεφάλι με τα χέρια του, ενώ ο πατέρας του τηλεφώνουσε στην αστυνομία. Του ζήτησαν μια περιγραφή του Φιλαράκου και είπαν πως θα είχαν τα μάτια τους ανοιχτά. Αν τον έβρισκαν, θα τηλεφώνουσαν. Δεν τηλεφώνησαν.

Έψαξαν το πάρκο και με το φως της ημέρας, αλλά το μόνο που κατάφεραν ήταν να νιώσει ο Πάτρικ ακόμα χειρότερα. Τα σκυλιά όλων των άλλων βρίσκονταν εκεί, χοροπηδούσαν χαρούμενα τριγύρω, έτρεχαν στο γρασίδι, κυνηγούσαν κλαδιά, μπάλες και φρίσμπι. Ο Πάτρικ το

είπε σε όλους, τους ρώτησε όλους. Κανένας δεν είχε δει το Φιλαράκο. Σαν να είχε εξαφανιστεί από προσώπου γης.

* * *

Φυλακισμένος και φμιωμένος στην καρότσα ενός βαν, είχα πολύ χρόνο για να σκεφτώ όλα όσα μου συνέβησαν εκείνο το απόγευμα στο πάρκο, το πόσο χαζά και απερίσκεπτα φέρθηκα και άφησα να με πιάσουν. Και μετά ακολούθησαν κι άλλες πολλές κατασκότεινες ώρες, και είχα κι άλλο χρόνο για να σκεφτώ πόσο χαρούμενη ήταν η ζωή μου πριν με κλέψουν και με πάρουν μακριά από όλους και όλα όσα αγαπούσα. Οι αναμνήσεις έρχονταν και ξανάρχονταν στο κεφάλι μου σαν επαναλαμβανόμενος εφιάλτης απ' όπου λαχταρούσα να βγω, αλλά δεν μπορούσα. Ήμουν εγκλωβισμένος σ' αυτό τον εφιάλτη, και μου φαινόταν αδύνατον να ξεφύγω.

Μέσα στο βαν επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι. Δεν είχα ιδέα αν ήταν ημέρα ή νύχτα, δεν είχα ιδέα πού με πήγαιναν, μόνο πως ήμουν φυλακισμένος και κάθε ώρα που περνούσε με οδηγούσαν όλο και πιο μακριά από το σπίτι και τον Πάτρικ. Προσπάθησα να κλάψω, να γαβγίσω, προσπάθησα να γρατζουνίσω την πόρτα. Τώρα είχα κουλουριαστεί σε μια γωνιά, περίλυπος, απελπισμένος και εξαντλημένος, με το βαν να κλυδωνίζεται και να τρίζει ολόγυρά μου. Έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να βρεθώ στο σπίτι μου, να ξεχάσω τον τρόπο που περνούσα. Προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου πως

ήμουν στον καναπέ παρέα με τον Πάτρικ, πως τίποτα απ' αυτά δεν είχε συμβεί. Αλλά τότε ξεκινούσε και πάλι ο εφιάλτης, και ξαναζούσα αυτά που είχαν συμβεί ξανά και ξανά.

Ο Πάτρικ είχε τελειώσει τα μαθήματά του. Πλησίασε τον καναπέ και με χάιδεψε εκεί που μου άρεσε πιο πολύ, κάτω από το στήθος μου, στο σημείο που για κάποιο λόγο έκανε ένα από τα πίσω πόδια μου να κλοτσάει ανεξέλεγκτα από μόνο του. Ο Πάτρικ γέλασε. Νομίζω ότι άρεσε και σ' αυτόν όσο άρεσε και σ' εμένα. Μετά μου φόρεσε το παλτουδάκι μου, και από τη ζέστη του σπιτιού βρεθήκαμε στο δρόμο. Αρχίσαμε να ανεβαίνουμε το λόφο τρέχοντας χαλαρά, και περάσαμε τη σιδερόπορτα του πάρκου. Αυτή ήταν η στιγμή που λαχταρούσα κάθε μέρα, να βρίσκομαι εδώ πέρα με τον Πάτρικ. Σύντομα θα άρχιζα να τρέχω, να τρέχω, αλλά δε θα ξεκινούσα αν πρώτα δε μου έλεγε τη λέξη.

Έπρεπε πρώτα ο Πάτρικ να πει τις λέξεις. «Πήγαινε, αγόρι μου» ψιθύριζε. «Τρέξε! Τρέξε! Τρέξε!» Στην πραγματικότητα, δε χρειαζόταν να μου το πει. Απλά περίμενα να το κάνει. Όταν τρέχω, τρέχω για τη χαρά του κυνηγιού, για να νιώθω τα πόδια μου σαν ελατήρια και τη δύναμη να με κατακλύζει, να νιώθω τον άνεμο, να τρομάζω τα κοράκια, να αφήνω πίσω μου τα άλλα σκυλιά. Αλλά έτρεχα και για τον Πάτρικ, γιατί ήξερα πως με έβλεπε, και όσο πιο γρήγορα έτρεχα τόσο πιο πολύ του άρεσε, και όσο πιο πολύ άρεσε σε αυτόν τόσο περισσότερο άρεσε και σ' εμένα. Μόλις έβγαينا από τα δέντρα και έπαιρνα την ανηφόρα προς το μέρος του, έβαζα τα

δυνατά μου για να τον εντυπωσιάσω, κάνοντας όλο και μεγαλύτερα άλματα, γιατί ένιωθα την περηφάνια του για μένα, αλλά και την αγάπη του όταν έφτανα και άρχιζε να με χαϊδεύει και να με φιλάει στο λαιμό. Αυτή ήταν η καλύτερη στιγμή, όταν και οι δυο πλημμυρίζαμε από χαρά και ευτυχία.

Όμως, αυτό το απόγευμα, δεν ήθελα να τρέξω. Ακόμα κι όταν μου είπε τις λέξεις, δεν ήθελα να φύγω. Στο τέλος, άρχισα να τρέχω μόνο επειδή μου το ζήτησε ο Πάτρικ. Δεν ήταν μονάχα το σκοτάδι που με ανησυχούσε, αν και πάντα ένιωθα νευρικότητα στα σκοτεινά. Ήταν μια αίσθηση, μια ανησυχία βαθιά μέσα μου πως κάποιος κίνδυνος παραμόνευε μέσα στο πάρκο, πως θα ήταν καλύτερα να μείνω με τον Πάτρικ. Ίσως επειδή δεν υπήρχαν άλλα σκυλιά τριγύρω, δεν ξέρω. Αναρωτήθηκα γιατί. Σκέφτηκα μάλιστα πως δε θα είχε πλάκα χωρίς μερικά σκυλιά για να παραβγούμε. Μπορούσα να κυνηγήσω τα χελιδόνια, μου άρεσε πολύ, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Δεν κάναμε παρέα. Έτσι κι αλλιώς, ποτέ δεν τα κέρδιζα. Για να πω την αλήθεια, ούτε καν τα πλησίαζα, αλλά αυτό δε με αποθάρρυνε και πάντα προσπαθούσα.

Τέλος πάντων, από τη στιγμή που ξεκίνησα το τρέξιμο τα ξέχασα όλα αυτά, όλες οι ανησυχίες μου έσβησαν. Απομακρύνθηκα από τον Πάτρικ τρέχοντας, κατέβηκα το λόφο και κατευθύνθηκα προς τη λίμνη. Εκεί, δίπλα σ' ένα άσπρο βαν, στέκονταν δυο άντρες, και τον έναν τον αναγνώρισα αμέσως. Πραγματικά, δεν ένιωσα καμία έκπληξη βλέποντας τον κύριο Μπουτς. Ερχόταν συχνά στο πάρκο και με παρακολούθουσε. Τώρα τελευταία τον εί-

χα δει μερικές φορές κοντά στη λίμνη, μαζί με έναν άλλον άντρα. Με παρακολουθούσαν με κιάλια, όπως έκανε πού και πού και ο πατέρας του Πάτρικ.

Τώρα ήταν πάλι εκεί και οι δύο, και αυτή τη φορά, όπως κάνα δυο φορές στο παρελθόν, ο κύριος Μπουτς μού σφύριξε. Πήγα κοντά του γιατί μου άρεσε. Μου άρεσε γιατί πάντα μου έδινε μπισκότο, και στα μπισκότα δεν μπορώ ποτέ να αντισταθώ. Δε μου είχε κάνει ποτέ κακό. Όταν τον πλησίασα, με χάιδεψε στο κεφάλι και περιμένα το μπισκότο. Μου έδωσε ένα, αλλά καθώς το έτρωγα ξαφνικά με άρπαξε από το κολάρο και με κράτησε ακίνητο. Σκέφτηκα πως ήταν παράξενο, γιατί δεν το είχε ξανακάνει ποτέ, και έγινε ακόμα πιο παράξενο όταν το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει και τα πόδια μου λύγισαν. Και χωρίς να το καταλάβω βρέθηκα ξαπλωμένος κάτω, και ο κύριος Μπουτς με κρατούσε ακόμα σφιχτά, λες και θα μπορούσα κουνηθώ. Η δύναμή μου με είχε εγκαταλείψει.

«Μην ανησυχείς» έλεγε ο κύριος Μπουτς. «Έμεινε ξερός. Ούτε μύγα δεν μπορεί να πειράξει».

«Δεν του έβαλες πολύ φάρμακο, ε;» ρώτησε η άλλη φωνή.

«Όχι βέβαια» είπε ο κύριος Μπουτς. «Είμαι σίγουρος γι' αυτά που κάνω, δεν το ξέρεις; Θα δεις, σε μια δυο ώρες θα είναι περδίκι».

«Το καλό που σου θέλω» είπε ο άλλος. «Εγώ πάντως θα την κοπανήσω, πριν αυτό το βρομόπαιδο αρχίσει να τον ψάχνει εδώ κάτω». Μετά άρχισε να μου ξεκουμπώνει το κολάρο. «Άκου, καλύτερα να το εξαφανίσεις αυ-

τό» είπε. «Να το πετάξεις στη λίμνη. Δε νομίζω πως θα χρειαστώ το τηλέφωνό του, ε; Ούτε το όνομά του».

«Τι θα γίνει με τα λεφτά μου;» ρώτησε ο κύριος Μπουτς. «Η συμφωνία ήταν πεντακόσιες λίρες».

Άρχισαν να καβγαδίζουν για το ποσό. «Τετρακόσιες, ούτε δεκάρα παραπάνω».

Ο κύριος Μπουτς έβαλε τις φωνές. «Τώρα με κλέβεις! Αυτό είναι κλεψιά!»

«Έχει πλάκα να το λες εσύ αυτό, Δερβέναγα» είπε ο άλλος. «Ένας κλέφτης σκυλιών».

Τσακώνονταν ακόμα όση ώρα μού φορούσαν ένα φίμωτρο, σφιχτά, τόσο σφιχτά που πονούσα. Άκουσα τον κύριο Μπουτς να φεύγει νευριασμένος, με βροσιές και κατάρες. Μετά, με πέταξαν στην κλειστή καρότσα ενός βαν και η πόρτα έκλεισε. Νομίζω πως για αρκετή ώρα ξυπνούσα και κοιμόμουν, πριν ξυπνήσω για τα καλά, πριν καταλάβω πως ο εφιάλτης αυτός δεν ήταν όνειρο, πως όλα συνέβαιναν στ' αλήθεια, πως δε βρισκόμουν στο σπίτι, στον καναπέ με τον Πάτρικ.

Δεν ήταν μόνο το κρύο και το σκοτάδι γύρω μου που με τρόμαζαν, που με έκαναν να τρέμω και να κλαίω κουλουριασμένος. Ήταν ο φόβος για το άγνωστο που με τρομοκρατούσε. Πού με πήγαιναν; Γιατί το είχαν κάνει αυτό; Τι ήθελαν να μου κάνουν; Θα ξανάβλεπα ποτέ τον Πάτρικ;